

Chương 33

Ác Chiến Với Kẻ Thù

Khi đến Khô Lân Cốc, Lâm Viết Hùng nói với các “Đại Hiệp”:

- Phan Thọ An hiện mất một cánh tay, đang bị thương nặng, các bạn đứng ngoài canh giữ bọn môn hạ đừng cho thoát chạy, để một mình tôi vào cốc cũng đủ. Dứt lời, chàng tung mình nhảy vào cốc. Cảnh cũ hiện ra trước mặt. Cũng chiếc đầu lâu khổng lồ với bầu không khí ngập tràn đe dọa. Hai bên đường đá dựng chập chùng. Chàng liền vận khí xuống đan điền, trở thuật khinh thân đi như bay. Đang lúc tung mình đi vun vút, bỗng trước mặt chàng có bóng người loáng qua. Chàng liền dừng chân lại, trở mắt nhìn thì ra người này là Thần Nữ Tiểu thư, cô gái đã cùng chàng giao đấu trước đây ở Liên Thành sơn, Tổng đường Quỷ Điện. Thần Nữ tiểu thư thấy Lâm Viết Hùng hiện tới, hét to:

- Ngọc Diện Nhân! Ta không ngờ ngươi đến đây nạp mạng. Lâm Viết Hùng hỏi:

- Phan Thọ An bị thương chạy trốn vào cốc này phải không? Thần Nữ tiểu thư nói:

- Lâm Viết Hùng, hôm nay ta quyết xé xác ngươi ra để báo thù cho thân mẫu tạ - Đùng có nói càn mà bỏ mạng đó. - Bỏ mạng? Ha....ha....

Lâm Viết Hùng nói:

- Ta vì lòng nhân đạo, không muốn kết oán gây thù. Hãy mau rút đi cho khuất mắt, đừng có chọc tức ta mà mang họa. - Nhưng ta nhất định xé xác ngươi ra để tế vong hồn thân mẫu tạ Lâm Viết Hùng nói:

- Hà Nương Tiên Tử trọn đời gây nhiều tội lỗi, sợ người chồng chất thành đống, nay chết đi là phải, ngươi đừng oán hận kẻ khác. Thần Nữ tiểu thư đôi mắt ướm dầm, tung song chưởng đánh thẳng vào giữa ngực Lâm Viết Hùng. Lâm Viết Hùng vội thối lui hai bước, lách mình sang một bên rồi thuận đà đánh tống vào đối phương một chiêu. Thế rồi hai người quần nhau giao đấu một trận khùng khiếp trên những mỏm đá nhọn như lưỡi dao. Chỉ chớp lát, họ đã trao đổi nhau trên mười chiêu. K Lâm Viết Hùng vì nóng lòng tìm Phan Thọ An để trả thù, muốn kết thúc trận đấu, nhưng vì chàng không muốn hại mạng Thần Nữ tiểu thư nên không dám dùng độc chiêu. Chàng hét lớn:

- Thần Nữ Tiểu thư! Ngươi muốn chết hay không? Thần Nữ tiểu thư cười gằn:

- Lâm Viêt Hùng, ngươi đừng mong thoát khỏi tay tạ Lâm Viêt Hùng không còn kiên nhẫn được nữa, dùng Nhiệt Dương Công đánh ra một chiêu. Chưởng phong phát ra đã nghe cô gái “ự” một tiếng lao đảo té nhào xuống. Lâm Viêt Hùng xông tới bên nàng để tay lên tử huyết nơi ngực nàng và nói:

- Thần Nữ! Ta tha chết cho ngươi một lần, vậy mà ngươi vẫn không chịu từ bỏ tánh ngông cuồng. Vậy hôm nay ta tha cho ngươi một lần nữa, nếu còn ngang ngạnh, đừng trách ta độc ác. Dứt lời, chàng đưa tay lên điểm vào hai huyết đạo Thần Nữ tiêu thư rồi bỏ chạy vào trong. Chàng vọt qua những mồm đá nhọn thì tới một con đường bằng phẳng, nhưng lại tối mịt mờ. Bỗng có mấy bóng người từ trong vọt ra, nhìn chàng la lớn:

- Ai đó? Họ ào tới bao vây Lâm Viêt Hùng. Lâm Viêt Hùng không còn ngần ngại nữa, đưa tay đánh tổng một chưởng vào bọn người đó. Những tiếng ré thất thanh nổi lên. Bọn người vừa mới tới bị bắn ngược vào vách đá, vỡ sọ chết ngay. Chàng thừa thế xông thẳng vào. Nhưng đi cha được bao lâu, bỗng có mấy bóng người từ trong xuất hiện cản đường. Chúng tung chưởng bủa tới. Lâm Viêt Hùng đã sẵn đề phòng, khi thấy đôi phương xuất chiêu, chàng lập tức né tránh rồi vung song chưởng đánh thẳng vào mấy người đó. Mấy bóng người vừa xuất hiện đồng thanh “á” lên một tiếng, bay vào trong mịt hút. Lâm Viêt Hùng cứ tiến thẳng vào. Con đường này rộng chừng hai trượng, hai bên vách đá bóng nhẫy, ánh sáng mờ mờ. Chàng đưa mắt nhìn quanh, bỗng thấy trước mặt chàng, ngoài năm trượng có một ngôi nhà đá, đèn thấp sáng rực, bên trong trng bày lộng lẫy sang trọng. Trong lúc đó, từ bên trong nhảy vọt ra một bóng người, xông tới trước mặt chàng, đôi mắt loé hào quang nhìn chòng chọc. Lâm Viêt Hùng mặt đỏ phừng phừng, đôi mắt xoe tròn như muốn đổ lửa, quát to:

- Phan Thọ An! sao cha đèn tội mà còn lẩn trốn? Phan Thọ An “hừ” một tiếng, đáp:

- Hôm nay ta quyết xé xác ngươi ra trăm mảnh để trả cái thù ngươi đánh ta cụt mất một tay Lâm Viêt Hùng cười gằn:

- Trước kia ngươi còn đủ hai tay mà còn cha làm gì được ta, huống hồ nay chỉ còn một tay. Thôi ta cho ngươi trời một lời rồi chết. Phan Thọ An nạt:

- Đừng phách lối! Ngươi biết đây là nơi nào không? - Ta chẳng cần phải biết! Nơi nào mà chẳng lấy đầu ngươi được. Vừa nói chàng vừa nhảy tới vung chưởng đánh. Nhưng bỗng “ầm” một tiếng, Phan Thọ An biến mất, trước mặt chàng là một cánh cửa sắt sừng sững chặn lối ra. Lâm Viêt Hùng thất kinh, vội quay lại, thì sau lưng cũng có một cánh cửa sắt nữa nhốt chàng vào trong. Hai cánh cửa kêu keng két. Lúc này chàng chẳng khác một con hổ bị nhốt trong lồng sắt. Tức bực vô cùng, chàn hét lên một tiếng chát chúa, vung song chưởng đánh vào cánh cửa sắt trước mặt. Bùng! Bùng!.... Chưởng phong phát ra hai

tiếng nổ, rồi dội lại, làm cho chàng loạng choạng suýt te ngã. Bỗng một giọng cười hăng hắc nổi lên. Hai cánh cửa vẫn im lìm. Lâm Viết Hùng giận dữ, vận nội lực vào song chường đẩy ra một lần nữa, nhưng cánh cửa sắt quá dày, sức người không phá nổi. Chàng không ngờ trong Khô Lâu Cốc lại bố trí những máy móc lợi hại như vậy. Kẻ thù cha giết được mà lại mang họa vào thân. Lòng chàng nóng như lửa đốt. Chàng toan dùng hết nội lực tung ra một lần nữa, nhưng cha kịp trở tay thì cánh cửa đằng sau đã ép sát vào lưng chàng rồi. Chàng thất kinh vận toàn lực vào cánh tay, đánh tổng mỗi phía một chường đẩy lui hai cánh cửa ra xa một trượng. Chường này vì chàng dùng quá sức, nên mồ hôi toát ra ướt cả trán, toàn thân run bần bật. Bỗng nghe Phan Thọ An cười ha hả, nói vọng vào:

- Thằng nhãi con! Người còn muốn báo thù nữa không? Người có chịu đựng được ba tiếng đồng hồ không? Tiếng nói vừa dứt, thì hai cánh cửa lại từ từ ép tới. Lâm Viết Hùng tức giận, vận hết nội lực vào hai cánh tay chặn lại. Bỗng từ bên cánh cửa có một lỗ hờ và một mũi kiếm đâm vào tiếp theo có tiếng Phan Thọ An nói:

- Lâm Viết Hùng người có biết vật gì đây không? Ha ha....nếu đâm vào bụng người thì sao? Lâm Viết Hùng giận tím gan, nhưng không biết phải làm sao. Có tiếng Phan Thọ An nói:

- Khá lắm! Nếu người dùng sức không cho hai cánh cửa ép lại thì ta cho người chết đói xem sao? Lâm Viết Hùng cảm thấy đầu choáng váng, mắt hoa lên. Thế là cái chết gần kề. Chàng sẽ ôm hận suốt đời. Bao nhiêu hình bóng dĩ vãng như hiện tới. Những xác chết nơi Trang viện song thân chàng, lời hứa và ý chí cương quyết của chàng lúc rời Cổ tháp, tình cảm của chàng với Lý Hương Xưa, bao nhiêu ý nghĩ nổi dậy. Chàng hét lên một tiếng, đánh tổng vào hai cánh cửa ra xa năm thước. Nhưng đó chỉ là nhất thời. Hai cánh cửa khép lại, và chàng lại phải đưa tay vận công chống đỡ. Bỗng chàng nghĩ thầm:

- Hóa Huyết Thần Công có thể đánh ra tan đá phá thành, tại sao không đánh vào vách đá mà đánh vào tấm cửa sắt dày đó làm chi? Chàng liền vận dụng chân nguyên thật sung mãn, đánh thẳng vào vách đá một chường. Bùng!.... Cát bụi bay mù mịt, bức thành đá không chịu nổi môn võ công tuyệt thế này, nên sụp xuống để trống một lỗ vừa người ngồi. Lâm Viết Hùng mừng quá nhảy phóc lên ngồi vào trong lỗ trống đó. Hai cánh cửa sắt từ từ khép lại nghiêng những tảng đá vụn nghe rôm rốp. Chỉ chốc lát, hai cánh cửa đã ép vào nhau, kêu lên một tiếng “ầm”, từ từ tụt xuống dưới, đem theo những đá vụn và cát bụi mịt mù. Phan Thọ An phi thân đến, cười đắc ý:

- Ha....ha.... Thế là mày xuống âm phủ tìm thù. Lâm Viết Hùng bất tỉnh linh nhảy vụt xuống, đưa tay bóp vào mạch môn của Phan Thọ An, và lạnh lùng nói:

- Ta giết chết người nơi dương gian này chứ đâu phải nơi âm phủ. Phan Thọ An giật mình rú lên một tiếng:

- Sao? Người cha chết ư? Lâm Viết Hùng cười ha hả:

- Kẻ đáng chết chính là người chứ không phải tạ Người đừng kinh ngạc, bây giờ người muốn trăng trời lời nào không? Phan Thọ An ú ớ:

- Ta....ta....

Bốp!.... Một tiếng chát chúa vang lên, trên mặt Phan Thọ An in rõ năm ngón tay của Lâm Viết Hùng đánh vào. Phan Thọ An cố vùng vẫy thoát ra, nhưng bị Lâm Viết Hùng bốp ngay huyệt đạo quá mạnh, năm đầu ngón tay lủng vào thịt, máu tuông ra lai láng. Mặt hấn tái nhợt, tay chân run rẩy, hấn nói:

- Ta vì sợ ý nên không giết được mày!

Bồng....

Bùng!.... Tiếp theo một tiếng “ư” Lâm Viết Hùng bất ngờ bị Phan Thọ An dùng chiêu Đoạt Mệnh Cước trong Cửu Ma Dương Công đá một chân vào đôn điền. Thật là một ngón đòn lợi hại, Lâm Viết Hùng phải buông Phan Thọ An và bắn người ra xa hơn hai trượng. Phan Thọ An thừa thế tung mình nhảy tới đá tiếp một đòn nữa. Lâm Viết Hùng đã rõ chiêu thế này, nên chỉ lách mình một cái đã tránh được. Chàng phát tay đánh trả một chưởng. Bùng!.... Cát bụi bay ngật trời. Lâm Viết Hùng ngã quy xuống, còn Phan Thọ An bắn ra xa hai trượng nhưng không bị té. Phan Thọ An cười hì hì, nói:

- Dù có trời che chở cho mày, thì hôm nay mày cũng không thoát khỏi tay tạ Tiêng cười cha dút, Phan Thọ An đã nhảy tới một ay dùng Cầm Nã Trảo, một chân dùng Đoạt Mệnh Cước đánh ra một lúc. Máu hận sục sôi, Lâm Viết Hùng không còn biết gì nữa, chàng vung tay bắn ra hai luồng Nhất Dương Chỉ xé gió veo veo. Chỉ nghe một tiếng rên rĩ, bàn tay độc nhất còn lại của Phan Thọ An bị chỉ lực xoi thủng hai lỗ, máu phun ra lai láng. Toàn thân hấn run lên cầm cập, hai chân cứng đờ không bước đi nổi nữa. Lâm Viết Hùng lót tới chụp cánh tay độc nhất của Phan Thọ An xiết vào cổ. Mặt Phan Thọ An tái nhợt, miệng há hốc, lưỡi thè ra. Bồng nghe “ư” một tiếng, máu trong cổ Phan Thọ An phụt ra đầy mình. Chiếc đầu của Phan Thọ An đã dính chặt trên tay Lâm Viết Hùng còn thân mình của hấn ngã “huych” xuống đất. Lâm Viết Hùng cầm chiếc đầu kẻ thù giữa mặt lên trời cười như điên dại. Tiếng cười như trút cả vào không gian những căm hận đã nung nấu trong lòng chàng từ bao lâu. Chàng đưa chân đá cái xác không đầu của tên phản đồ Phan Thọ An một lần nữa, rồi mới xách đầu kẻ thù đi ra ngoài cốc đạo....

Nhưng khi, chàng vừa đến miệng cốc thì bỗng nghe bên ngoài có tiếng người xao động, và có tiếng la hét của bọn “Đại Hiệp”. Chàng thất kinh nhảy ra thì thấy một trận giao tranh đang xảy ra nơi đó. Một bên là Hàn Sĩ Hạ hợp thủ với Thần Nữ tiêu th, một bên là bọn “Đại Hiệp” đang liên minh chống lại. Riêng Xuân Chờ thì đứng bên ngoài không tham chiến. Tiểu thư Thần Nữ cố hết sức mình, quyết hạ sát Đoạn Đầu Nhân để trả thù cho mẹ nàng, nhưng vì có Lu Hoàng Yên, Hồng Nơ hợp giúp Đoạn Đầu Nhân nên Thần Nữ tiểu thư không làm sao đạt được ý muốn. Còn Hàn Sĩ Hạ đánh với Lý Hương Xưa và Địa Vương Quyền. Hai người này ép Hàn Sĩ Hạ vào một góc rừng, làm cho chương thể của hắn lần lần chậm lại. Lâm Viết Hùng thấy thế, đứng ra nói lớn:

- Hàn Sĩ Hạ và Thần Nữ tiểu thư! Hãy nghe ta nói đây! Kẻ thù của võ lâm giang hồ là Phan Thọ An hiện nay đã bị ta giết rồi, còn hai người tuy có liên quan nhưng không phải là kẻ đã gây ra tội ác. Chúng ta lấy tình nhân đạo mà hóa giải hận thù. Đừng vì một lỗi lầm của kẻ khác mà xả thân vô ích. Chàng vừa nói vừa đưa chiếc đầu Phan Thọ An lên cao. Hàn Sĩ Hạ và Thần Nữ tiểu thư trông thấy rú lên một tiếng rồi bỏ chạy vào rừng mất dạng. Lâm Viết Hùng nói với đồng bọn:

- Thôi, chúng ta nên lấy nhân đạo mà hóa giải hận thù, đừng đuổi giết họ nữa. Tất cả đều đồng thanh chấp nhận lời nói của Lâm Viết Hùng là phải. Địa Vương Quyền nói:

- Vừa rồi các Chương môn ngũ đại phái nghe tin chúng ta chiến thắng đã cho người đến mời chúng ta họp mặt nơi Động Đình hồ để dự đại tiệc. Ta xin báo lại tin này cho quý bạn rõ. Lâm Viết Hùng nói:

- Tôi còn một việc riêng cha thế đi họp mặt với các chương môn nhân ngay bây giờ, vậy các bạn hãy tới đó trước. Lâm Thế Anh nói:

- Lâm ca định bao giờ trở lại trang viên để tế điệu vong hồn song thân. Lâm Viết Hùng nói:

- Đệ đệ cứ về trước, sửa sang lại trang viên, đợi ta chu toàn trách nhiệm sự môn. Dứt lời, chàng từ giã mọi người và nói:

- Hẹn tái ngộ ngày đại tiệc nơi Động Đình Hồ. Phút chốc, ai nấy đều hoang hỉ lên đường. Lâm Viết Hùng xách đầu Phan Thọ An ra đi. Việc đầu tiên là chàng trở lại U cốc để lấy bộ Bí Kiếp Kinh Thư trở về hang đá đem xác lão nhân trở về cổ tháp. Chàng chỉ còn mời ngày nữa là mãn hạn hai năm. Sự phụ chàng hiện nay còn sống, và chàng đã chu toàn trách nhiệm trước thời hạn. Lòng vui mừng không còn gì hơn. Chàng nhắm hướng U cốc chạy nhanh biến. Vài hôm sau, chàng đã đến U cốc. Cảnh cũ vẫn còn đó, nhưng riêng chàng thì đổi khác. Chàng đã thành danh trên bước đường hành hiệp, và trả xong hận thù.

Chàng nhớ lại nơi đây chàng đã đánh chết con Cửu Vĩ Đại Xà và lấy được Ma Đầu Ngọc Bích. Giờ đây U cốc hoang vắng!

Cũng nơi đây, chàng thu nhận Song Nhận, và cứu họ thoát khỏi cốc. Nhưng từ khi chàng sai Song Nhận đi dò thám tông tích của Huyền Môn Cung, thì hai người này đã mất tích, không biết họ lu lạc nơi nào? Dĩ nhiên, chàng phải có trách nhiệm đi tìm Song Nhận, nhưng bây giờ cha phải lúc. Chàng phải kịp thời hoàn thành trách nhiệm trước thời gian đã. Vừa nghĩ chàng vừa lần vào U cốc. Chàng chạy đến nơi chỗ tảng đá trước kia chàng đã chôn dấu hai quyển Bí Kiếp Kinh Th. Dấu củ vẫn còn đó. Tảng đá chàng dùng làm nắp đậy vẫn nằm sừng sững nơi chỗ củ. Chàng vận công vào đôi cánh tay xô tảng đá lên. Ầm!.... Một tiếng nổ khô khan, tảng đá lăn xuống để lộ mộ lỗ trống. Bên trong hai quyển Bí Kiếp Kinh Thư vẫn còn nguyên, viên ngọc Ma Đầu chói lên muôn ngàn màu sắc. Đây là một kỷ vật mà chàng đã tốn không biết bao nhiêu công phu mới tập hợp được. Chàng sẽ đem hai quyển Bí Kiếp Kinh Thư chôn vào cổ tháp với xác lão nhân người đã đem nó từ Tây Vực về đây để chu toàn lời hứa với lão. Còn viên ngọc Ma Đầu, nó là của chàng. Chàng đánh rắn đoạt ngọc thì vật ấy chàng có quyền cất giữ. Chàng sẽ dùng viên ngọc ấy làm kỷ niệm trong đời hành hiệp của chàng. Nghĩ đến đây, lòng chàng thấy có một cái gì lâng lâng khó tả. Chàng ngồi trên một tảng đá, mân mê viên ngọc Ma Đầu, rồi lật hai quyển Bí Kiếp Kinh Thư ra xem lần cuối cùng. Trước kia, Chàng cha vào Huyền Môn Cung, cha học được Cửu Ma Dương Công nên kiến thức của chàng còn hẹp hòi. Nay võ học chàng đã cao, nội công chàng đã thâm hậu, nên chàng xem lại bộ Bí Kiếp Kinh Thư thì thấy đó là cả một bầu trời võ học, mệnh mônng bất tận. Nếu chàng muốn luyện cho hết những bí quyết võ công ghi trên bộ sách đó thì ít ra chàng phải mất một thời gian hai năm. Ô! Thời gian hai năm làm sao có được lúc này, chàng chỉ còn mười ngày nữa thôi. Nếu quá mười ngày mà không trở về Cổ tháp thì sự phụ chàng đã lia đời. Chàng so sánh những võ công ghi trong Bí Kiếp Kinh Thư với môn Cửu Ma Dương Công và Huyền Môn Chuông Pháp, mỗi môn võ đều có cái hay riêng của nó. Chàng tiếc là không đủ thời giờ để nghiên cứu Bí Kiếp. Nhưng chàng lại thấy việc đó không còn cần thiết nữa, vì thù nhà thù sư môn đã trả xong. Hiện nay chàng mang danh Anh Hùng Đệ Nhất Nhân. Với ước vọng và danh dự như vậy thì còn tham vọng gì nữa. Chàng nghĩ tới Quỷ Tháp chủ nhân, vị ân sư của chàng. Nếu chàng không là đệ tử Huyền Môn Cung thì không thể nào trả được thù, không tạo cho bản thân chàng một vinh dự như ngày hôm nay. Công ơn ấy suốt đời chàng không quên. Một chàng trai trọng ân nghĩa như Lâm Viết Hùng thì quả thật xứng đáng là đệ tử của Huyền Môn Cung. Nghĩ tới ân sư sắp lìa trần, lòng Lâm Viết Hùng cảm thấy đau quặn lên. Tuy chàng đã hoàn thành ước vọng của ân sư, nhưng ân sư đã vì chàng truyền lại hết công phu nội lực, để trở thành một phé nhân, và đang chờ ngày chết. Điều đó chàng thấy tình cảm của ân sư chàng đối với chàng quá bao la. Chàng thở một hơi dài nảo ruột. Bỗng đôi mắt chàng sáng long lanh. Chàng nhủ thầm:

- Ta đã học được Huyền Môn Chương Pháp, trong đó có môn Nhất Dương Chỉ chuyên về huyết đạo. Tại sao ta không dùng nó để chữa thương cho ân sư ta? Phải rồi! Nhất Dương Chỉ có thể dùng để chữa thương được, mặc dù làm công việc đó có thể bị tổn chút ít nội lực. Nhưng nội lực ta có nghĩa gì, khi ơn của thầy ta như trời biển. Nghĩ tới đây, chàng mừng phấn khởi. Nhất Dương Chỉ là môn võ do ân sư ta đi tìm từ xứ người Mèo đem về. Nhưng cha kịp luyện thì đã bị tên phản đồ hãm hại. Nay ta dùng môn võ ấy chữa bệnh cho ân sư thì coi như đền đáp lại phần nào công trình khổ cực của ân sư đã lặn lội từ bên xứ người Mèo. Chàng bỏ viên ngọc Ma Đầu vào bọc, gói bộ Bí Kiếp Kinh Thư lại, rồi đút vào bụng, nhảy phóc ra ngoài U cốc. Chàng nhắm về hướng hang đá, nơi an toa của lão nhân đã chữa thương cho chàng trước đây. Nhưng chàng vừa đi được một lúc thì bỗng nghe có tiếng “ngoạp, ngoạp” từ xa vọng lại. Chàng nhủ thầm:

- à! Lão Diên ác Sát đây rồi! Chẳng biết lão đang đánh với ai. Chàng dùng Cửu Ma Thần Phiêu phóng mình đến nơi có phát ra tiếng động. Vừa tới nơi chàng thoáng thấy trên sườn núi có hai bóng người đang giao đấu với Diên ác Sát. Diên ác Sát đang dùng Hà Mô Công toan phát ra nội lực đánh tổng vào hai người kia. Chàng cha kịp tới nơi thì đã nghe:

Bùng!.... Một tiếng nổ vang lên, tiếp theo hai tiếng “ự” thê thảm. Hai bóng người bay bổng lên, văng ra hai trượng té ịch xuống đất nằm im bất động. Diên ác Sát rú lên một tiếng rồi chống đầu xuống đất bỏ chạy vào trong rừng rậm. Lâm Viết Hùng toi nơi thì không còn thấy lão Diên ác Sát đâu nữa, chỉ thấy hai cái xác người nằm chết ở đó. Chàng bước lại gần, bỗng “á” lên một tiếng. Hai người này chính là Hải Lăng Quân và Bạch Y Cư Sĩ. Nhưng tại sao họ lại bị Diên ác Sát đả thương? Trước đây chàng có gặp hai người này trong Khô Lâu Cốc, làm môn hạ cho Hà Nương Tiên Tử mà. Chàng sờ vào ngực Hải Lăng Quân và Bạch Y Cư Sĩ thì thấy tuy bị trọng thương mất hết nội lực, nhưng vẫn còn thở thoi thóp. Lâm Viết Hùng lập tức đưa tay điếm vào yếu huyết hai người. Đôi tay chàng như một con thoi, mỗi tay điếm vào yếu huyết của mỗi người nhanh như điện chớp. Qua một lúc, mồ hôi trên người chàng ướt đẫm và hai nạn nhân bắt đầu cựa quậy. Chàng mừng rỡ đã thông huyết đạo một lúc nữa thì cả hai đều bình phục. Họ ngồi dậy, nhìn trân trối vào Lâm Viết Hùng. Lâm Viết Hùng hỏi:

- Hai vị tiền bối tại sao tới đây giao đấu với Diên ác Sát? Hải Lăng Quân hỏi:

- Thiếu hiệp là Lâm Viết Hùng? - Phải!

- A! Té ra thiếu hiệp đã giết được tên phản đồ Phan Thọ An trả hận cho sư môn? - Phải!

Bạch Y Cư Sĩ nói:

- Thế thì may lắm! Ta mừng cho Thiếu hiệp đấy. Lâm Viết Hùng hỏi:

- Từ ngày gặp nhau ở Đại giang hai vị tiên bối bị lu lạc nơi đâu? Hải Lăng Quân nói:

- Tên ma đầu Phan Thọ An rất lợi hại và nguy hiểm. Sau khi chúng ta cướp đoạt viên ngọc Ma Đầu giả trao cho thiếu hiệp thì hắn cho nhiều môn hạ đi theo rình rập để cố sát. Ta không có một nơi nào ở được yên thân. Ta biết Hà Nương Tiên Tử là tình nhân của hắn ở trong Khô Lô Cốc, nên đến đó xin gia nhập môn nhân, với hai mục đích. Thứ nhất, là dò la hành động của Đế Quân Quỷ Điện, hai là núp bóng Hà Nương Tiên Tử để bọn U Vương Quỷ Điện không còn để ý nữa. Lâm Viết Hùng hỏi:

- Hành động của hai vị tiên bối là để mu sát hại tên Ma đầu Quỷ Điện phải không? - Đúng vậy!

- Hắn có gây thù hận với quý vị thế nào? Hải Lăng Quân hỏi:

- Thiếu hiệp có nghe nói tới Hoàng Diệp Cốc chủ bao giờ cha? - Hoàng Diệp Cốc chủ? - Phải!

- Hình như đã có một lần quý vị nói với tôi cái tên đó trên sông Đại giang. - Đúng rồi. - Nhưng Hoàng Diệp Cốc là tổ chức nào trong giang hồ, và hai vị có liên hệ thế nào? Hải Lăng Quân nói:

- Ta và Bạch Y Cư Sĩ đây đều là môn hạ của Hoàng Diệp Cốc chủ. - Môn hạ? - Phải!

- Hoàng Diệp Cốc chủ là ai vậy? - Bà là một vị tiên bối võ lâm, trước kia là tình nhân của Quỷ Thập Chủ nhân. - Ồ!

- Lúc trước bà có sang xứ người Mèo để tìm môn võ công và gặp Quỷ Thập Chủ nhân nơi đó. Hai người yêu nhau, có sanh được một đứa con gái. Sau khi tìm được bí kiếp võ công thì hai người bị kẻ thù tấn công, phải thất lạc nhau. Lâm Viết Hùng nói:

- Việc đó tôi có nghe gia sư tôi nói lại. - Nhưng sau đó, Hoàng Diệp Cốc chủ tìm về được Trung Nguyên và sống trong Hoàng Diệp Cốc để nghiên cứu võ học. Tuy nhiên, môn võ công mà Hoàng Diệp Cốc chủ tìm được lại phải có một nội lực tối thiểu năm trăm năm mới luyện thành. Lâm Viết Hùng hỏi:

- Môn võ công gì vậy? - Đàn Chỉ Thần Công. - Đàn Chỉ Thần Công? - Phải! Môn võ này có mời hai chiêu, bốn mươi tám thức, lợi hại phi thường. - Hoàng Diệp Cốc chủ không đủ năm trăm năm công lực sao? - Không! Nàng là một cô gái mười bảy tuổi làm gì có nội công như vậy? - Sao? Nàng mới mười bảy tuổi? -

Đây là đứa con gái của bà tạ Còn bà ta thì đã qua đời rồi. Ngôi Cốc chủ này chính bà ta truyền lại. Lâm Viết Hùng “ồ” một tiếng:

- Như vậy người tình của gia sư đã chết? - Chết rồi!

- Bà lại có một đứa con gái? - Phải!

- Con ai vậy? - Thì con bà ta!

- Nhưng cha nàng là ai? - Điều đó rất bí mật. Có lẽ ngay cả cô gái đó cũng không biết. - Lạ nhỉ! Nhưng hai vị vẫn trung thành với cô gái đó? - Chúng ta là môn nhân của Hoàng Diệp Cốc làm sao không bảo vệ người truyền nhân? - Nhưng tại sao quý vị lại gây thù với Ma Đầu Quỷ Điện. - Theo lời trần trời của Cốc chủ tiên sư thì Huyền Môn Cung có loại thuốc Hồi Xuân Đơn uống vào tăng thêm công lực. Bởi vậy ta vâng lệnh Cốc chủ đến tìm Huyền Môn Cung. Nhưng khi đến nơi, Huyền Môn Cung đã bị tên phản đồ phá hủy. Ta lại nghe giang hồ đồn đãi về việc Đế Quân Quỷ Điện có ngọc Ma Đầu luyện được Bí Kiếp Kinh Thư nên mu việc cướp giết. Không ngờ là viên ngọc giả. Lâm Viết Hùng nghe đến đây vỡ lẽ, hỏi:

- Tại sao hai vị lại đánh với Diên ác Sát? Bạch Y Cư Sĩ cười hì hì:

- Ai đánh với lão điên ấy làm gì! Chúng tôi nghe thiếu hiệp giết được tên Ma đầu Quỷ Điện, và lập lại Huyền Môn Cung nên trở về thuật chuyện với Cốc chủ Hoàng Diệp, chẳng may vừa đi đến đây bị lão chặn đường, nếu không nhờ thiếu hiệp thì bỏ mạng rồi. Lâm Viết Hùng nói:

- Bây giờ nhị vị tính đi đâu nữa? - Về Hoàng Diệp Cốc. - Tại đâu? - Trên Hoàng Diệp Sơn. - Như vậy chúng ta sẽ có ngày gặp nhau, giờ đây xin bái biệt. Dứt lời, Lâm Viết Hùng lắc mình một cái đã biến mất dạng. Chàng lần mò đến hang đá ở ven rừng. Hang đá này đục sâu vào lòng núi, dấu củ cha phai mờ trong trí nhớ của chàng. Chàng nhảy xuống hang thì thấy lão nhân chỉ còn lại một bộ xương khô Chàng van vái:

- Kẻ hèn này hôm nay đã làm xong trách nhiệm, thực hiện lời hứa của ân nhân, vậy xin vong hồn ân nhân chứng giám. Chàng nhặt bộ xương khô, gói vào một tấm vải, mang lên vai, rồi nhắm hướng trở về Cổ tháp. Cổ tháp!

Trước đây hai năm, đây là chỗ đào luyện một vị Anh hùng Đệ Nhất Nhân. Cổ tháp!

Một dấu tích đầu tiên ghi đậm vào tâm hồn của Lâm Viết Hùng, một chàng trai có chí lớn. Lâm Viết Hùng làm sao quên được những dấu vết xa xa đó....